

HỒI 552

Kiếp Ngục Tráng Cử

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn dựa vào linh giác hơn người và thân pháp siêu phàm của mình, lợi dụng sát na bọn thủ vệ hai bên vọng lâu nhìn về nơi khác, phóng người qua bức tường của hậu cung, lẳng lặng lên về phía cung lao ở góc tây bắc.

Hai gã phóng lên một cây cổ thụ ngoài bức tường phía Đông cung lao, từ đó bọn gã có thể thấy tình hình đang diễn ra ở cửa chính nhà lao.

Nhìn cửa lớn bằng sắt đóng chặt và tám tên thủ vệ ngoài cửa, hai gã đều nhú mào.

Bọn gã tưởng rằng Khấu Trọng đang đưa thương nhân Bình Điều ra khỏi Long Tuyền thông qua Đỗ Hưng, lại sợ thời gian trễ nải, cho nên không đi tìm gã đến đây.

Bạt Phong Hàn nói: "Mỗi thanh sắt tạo thành lớp cổng sắt đều to như cánh tay, dù cho có dụng cụ cũng phải mất đến hơn một canh giờ mới phá hủy được, bọn thủ vệ canh cửa có đủ thời gian gõ chuông gióng trống, bọn ta chẳng những không cứu người được mà còn đả thảo kinh xà nữa."

Rồi lại nói: "Người nghĩ có phải Khách Tố Biệt biết khẩu lệnh mở cửa lao mà không nói cho bọn ta biết, phải chăng là sợ bọn ta lập tức đến cứu người?"

Từ Khách Tố Biệt họ biết rằng muốn mở cửa lao phải có khẩu lệnh bí mật, mà Khách Tố Biệt đã từng nói cả y cũng không biết, cho nên mới nghi ngờ như thế.

Từ Tử Lăng đáp: "Điều này rất khó nói, bởi con người thường có lòng riêng, cách duy nhất bây giờ là chờ ở đây bảo vệ Tống nhị ca khi cần thiết mới ra tay. Ồi! Có người đến rồi!"

Khấu Trọng mặc bộ quân phục, lại đeo mặt nạ thần y Mạc Nhất Tâm, sải bước tiến vào cửa viện, nghênh ngang đi tới nội cung lao, lập tức thu hút hết sự chú ý của bọn thủ vệ.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều trở mắt nhìn, còn ngỡ rằng mình nằm mơ hay hoa mắt.

Vì Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn không che giấu đối với sự chú ý của gã cho nên Khấu Trọng lập tức sinh cảm ứng, nhìn về phía bức tường bọn họ ẩn thân.

Bạt Phong Hàn thấy thế lộ đầu ra khỏi tàng cây ra dấu tốt đằng xa.

Khấu Trọng cũng bồn thần, nghĩ bụng, chuyện này quá ly kỳ, sao hai tên tiểu tử lại có thể xuất hiện đúng lúc thế này. Lúc này không nghĩ nhiều nữa, tên đội trưởng cầm vệ quát lớn: “Khấu lệnh!” Cái hấn đòi hỏi chỉ là khẩu lệnh thông thường để lưu hành trong cung.

Khấu Trọng thông thả bước đến trước mặt tên đội trưởng và đám thủ vệ, lại đưa tay ra sau làm hiệu, bảo hai gã Bạt, Từ thu thập bọn môn vệ này, nghiêm mặt đáp: “Đá sinh năm màu.”

Tên đội trưởng ngậy người: “Vị tướng gia này là...”

Khấu Trọng ghé vào tai hấn thấp giọng: “Ta là người của Cung Kỳ tướng quân, lâu nay tại ngoại, cho nên hơi lạ mặt, lần này vâng lệnh Đại vương đến hỏi Tổng Sư Đạo mấy câu. Sau khi ta vào người lập tức khóa chặt cửa lao như cũ, khi ta ra mới mở lại, đây là mệnh lệnh của Cung tướng quân.”

Tên đội trưởng hết nghi ngờ liền, thứ nhất Cung Kỳ và thủ hạ của y đúng là hành sự ở bên ngoài lâu năm, không nhận ra thủ hạ của y cũng là chuyện bình thường, thứ đến đối phương đã chủ động đề nghị khóa cửa lao sau khi vào, không sợ tội phạm bỏ chạy. Bởi vậy mới quát: “Mở cửa!”

Bọn thị vệ bên trong cửa nhận lệnh mở khóa.

Cánh cửa này phải mở ra từ bên trong, cho nên dù Lỗ Diêu Tử có sống lại đến đây cũng đành bó tay.

Cửa rào di động vào trong, đường vô thông suốt không còn cản trở.

Dưới sự chú ý của đám thủ vệ, Khấu Trọng bước vào lao, buông thõng hai tay đứng yên, để mặc cho bọn vệ sĩ khóa cổng lại rồi trao chìa khóa cho tên đội trưởng đứng bên ngoài, mới cười nói: “Tổng Sư Đạo ở đâu? Ta muốn nói vài câu tâm sự với y, Đại vương có lệnh không ai được nghe lén.”

Tên đội trưởng vội vàng hạ lệnh: “Sau khi đưa tướng gia vào lao phòng, tất cả mọi người lui đến bên cửa lớn.”

Khấu Trọng cười thầm, bỗng lại thất kinh, chỉ thấy sau khi vào cửa hai bên đều có căn thạch thất rộng khoảng hai trượng vuông, sát vách tường có một hàng giá gỗ, ngoài những

thứ như gong cùm dây xích thường thấy trong nhà ngục còn có binh khí, cung tên và quân phục, nhưng điều khiến gã đau đầu hơn vẫn là một cái chuông đồng lớn đặt giữa phòng, ngoài ra còn có búa đánh chuông, nếu gõ chuông vang lên, dù Bái Tử Đình có đang ngủ say nhất định cũng sẽ bị đánh thức.

Lúc này gã còn bảo Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng thu thập bọn thủ vệ ngoài cửa, đừng để cho chúng có cơ hội báo tin, nhưng bây giờ đương nhiên là không làm được. Gã chợt nảy ra một ý, lại ra đến cửa, nói vọng ra ngoài: "Suýt chút nữa ta quên một lời dặn khác của Đại vương, ngài chỉ thị chỉ cần thấy người nào đáng nghi, đừng chỉ lo ra tay, trước tiên phải đánh cái chuông lớn trong lao, có hiểu chưa?"

Tên đội trưởng chỉ còn nước lập tức vâng dạ, lòng nghĩ đầu cần người cản dận.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng đã nhận được cảnh cáo, đương nhiên không dám khinh cử vọng động, nhưng vẫn nát óc nghĩ không ra tại sao Khấu Trọng lại có khẩu lệnh, theo lời của Khách Tố Biệt thì chỉ có một mình Bái Tử Đình biết.

Bạt Phong Hàn thở dài: "Hừ! Tên tiểu tử này cải trang rất giống, nếu ta là bọn thủ vệ cũng sẽ bị gã lừa đến tin sai cổ."

Từ Tử Lăng ngẩng đầu lên nhìn sao trời, trăng vừa mới mọc, thầm nghĩ dưới bầu trời sao đêm mai, cung điện lầu đài tráng lệ ở đây có phải sẽ trở thành đồng gạch vụn hay không? Việc cứu bọn Tống Sư Đạo từ không thể trở thành có thể, nhưng không ai có thể đoán được số phận của quân dân thành Long Tuyền sẽ thế nào đây.

Khấu Trọng theo một tên lao vệ đi đến cuối hành lang lao phòng hai bên sừng sững, lúc này gã đã nắm rõ tình hình trong lao, trong đây có mười hai tên ngục tốt, chỉ cần chân tay mau mắn lại thêm vị trí thích hợp là có thể thu thập được bọn tiểu tốt này trước khi có người gõ chuông, bọn bên ngoài đương nhiên do Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng giải quyết.

Nghĩ đến đây, lòng gã chợt mừng rỡ, suýt tí nữa đã huýt sáo. Mấy ngày nay gã chịu quá nhiều chuyện bực bội, giờ có cơ hội trả thù, tâm thần gã tựa như tảng băng được phần nào.

Thuật Văn và các huynh đệ của y gồm hai mươi lăm người bị chia ra nhốt ở hai bên, tất cả đều mang gong cùm, mặt mày râu rĩ.

Đi đến cuối hành lang gã thấy Tống Sư Đạo bị nhốt ở lao phòng bên phải, tay chân không những đều bị gong cùm, ngoài ra còn bị trói quặt cánh khỉ bằng dây gân bò, rõ ràng

bọn chúng sợ nội công của y quá tinh thuần thâm hậu, gông cùm tằm thường không giữ được y.

Sắc mặt Tổng Sư Đạo đỏ hơn ban sáng, y đang ngồi dựa vào vách tường, nhắm mắt chẳng hề nói năng gì, thần tình ngạo nghễ bất khuất.

Tên ngục tốt mở cửa ra: "Xin mời tướng gia vào, thuộc hạ sẽ khóa cửa theo quy củ."

Khấu Trọng mỉm cười: "Đương nhiên là theo quy củ."

Tổng Sư Đạo nghe tiếng bâng hoàng mở mắt, rõ ràng là nhận ra giọng của gã.

Khấu Trọng đứng quay lưng lại tên thủ vệ, nháy mắt ra dấu với y.

Sau khi cửa lao đóng lại, tên ngục tốt quay trở ra cửa lớn.

Khấu Trọng quỳ xuống vừa xem có thể nào tháo dây không vừa nói: "Con mẹ nó, Bái Tử Đình dám mạo phạm huynh, ta nhất định sẽ trả lại cả vốn lẫn lời, Phục Nan Đà vừa mới bị ta làm thịt, còn tên tiểu tử Hàn Triều An ta đã hứa không tiết lộ hành vi bỉ ổi của hắn."

Tổng Sư Đạo nghe mà hồ đồ, chẳng biết đầu đuôi gốc ngọn, chỉ biết mình sắp được tự do: "Nếu thấy ta thoát khỏi gông cùm, bọn ngục tốt làm sao chịu mở cửa cho đệ?"

Khấu Trọng cười đáp: "Không thành vấn đề, ta chỉ cần nhị ca giúp đỡ, đừng để bọn chúng gõ chuông."

Rồi rút Tĩnh Trung Nguyệt ra, trước tiên cắt đứt dây gân bò, rồi lại lấy ngân châm loại dùng để châm cứu, dồn nội lực vào mũi châm, chỉ thử vài lượt là đã mở được cùm chân cùm tay ra, thi triển bản lĩnh học được từ Trần Lão Mưu và Lỗ Diệu Tử: "Huynh cứ ngồi yên, để ta kêu bọn chúng mở cửa."

Rồi lớn giọng nói: "Mở cửa!"

Tên ngục tốt hoang mang chạy tới, Khấu Trọng cố ý che thị tuyến của hắn, ngục tốt chẳng nghĩ ngợi gì, một lòng một dạ mở cửa cho gã.

Khấu Trọng thò hữu thủ thộp ngục y, đồng thời tổng chân khí ra, tên ngục tốt hôn mê gục ngã không phát ra một chút xíu động tĩnh, bị lôi vào trong lao.

Khấu Trọng lập tức cởi quần áo giày dép của y, quay sang Tổng Sư Đạo: "Huynh mau mặc đồ của hắn vào, lát nữa khi ra đi khom lưng phía sau tiểu đệ, đảm bảo sẽ không bị phát giác."

Rồi lại lớn giọng nói: “Đại vương nói phải khách khí một chút với tên phạm nhân này, bởi cha y là người rất có danh vọng ở Trung thổ.”

Đương nhiên là nói cho bọn ngục tốt ở bên ngoài nghe.

Tổng Sư Đạo vừa khởi động hành khí vừa mau chóng mặc đồ vào, lặc mình biến thành tên ngục tốt, theo Khấu Trọng bước ra khỏi lao phòng, còn xoay lưng lại giả vờ khóa cửa.

Khấu Trọng khệnh khạng bước ra hành lang, cao giọng: “Đại vương nói nếu các người có thể canh giữ kỹ càng đám phạm nhân này, sau khi đánh lui quân Đột Quyết, tất cả mọi người đều được thăng một cấp, thưởng năm lượng vàng.”

Bọn thủ vệ đều tưởng là thật, đồng thanh reo lớn.

Tổng Sư Đạo đi theo sau gã.

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ở bên ngoài đang toàn lực nghe ngóng động tĩnh trong lao, nghe thế đã biết tới lúc, vọt liền qua tường, như đại bàng tung cánh sà về phía bọn vệ sĩ canh cửa.

Bọn vệ sĩ đang chỉ chú ý đến lời ngon tiếng ngọt của Khấu Trọng, đến khi cảnh giác thì kinh khí của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đã đè xuống đỉnh đầu.

Bọn ngục tốt bên trong đương nhiên nhìn ra ngoài cửa, thấy thế kinh hãi thất sắc, Khấu Trọng và Tổng Sư Đạo đồng thời ra tay, điểm từng tên ngã xuống.

Chỉ trong nháy mắt tất cả đám thủ vệ nội cung lao đều bị chế ngự.

Bạt Phong Hàn lấy chìa khóa từ người tên đội trưởng, đang định đưa cho Khấu Trọng mở cửa, đột nhiên có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, hai mươi mấy thớt ngựa xông đến cửa viện.

Bọn Khấu Trọng thấy đều biến sắc, trong lao vẫn còn bọn Thuật Văn, chẳng lẽ hành động cướp ngục thất bại hoàn toàn sao?

- o O o -